

HELENA DRDLOVÁ
UTEČ, NEŽ DOROSTE MĚSÍC

HOROR

**UTEČ, NEŽ
DOROSTE MĚSÍC**

Copyright © Helena Drdlová, 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Cover © Martin Korec, 2022 ©
DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-2622-6 (pdf)

UTEČ, NEŽ DOROSTE MĚSÍC

HELENA DRDLOVÁ

FOBOS

OBSAH

Postavy	9
Prolog	11
Kapitola I: <i>A ve smrti nalezne klid</i>	13
Kapitola II: <i>Smečka</i>	21
Kapitola III: <i>Jen člověk</i>	35
Kapitola IV: <i>Cesta do stínů</i>	50
Kapitola V: <i>Svatý muž</i>	64
Kapitola VI: <i>Když mrtví přicházejí k živým</i>	71
Kapitola VII: <i>Jiné hry</i>	88
Kapitola VIII: <i>Kroky vlčí</i>	106
Kapitola IX: <i>O princezně a světcích</i>	125
Kapitola X: <i>Co odhalila mlha</i>	150
Kapitola XI: <i>Tenkrát v Daru</i>	174
Kapitola XII: <i>Stíny se stahují</i>	211
Kapitola XIII: <i>Nov</i>	230
Kapitola XIV: <i>Paprsek světla</i>	254
Kapitola XV: <i>Stribog</i>	270
Kapitola XVI: <i>Prozradím ti tajemství</i>	288
Kapitola XVII: <i>Trest pro čarodějnic</i>	300
Kapitola XVIII: <i>Uteč, než doroste měsíc</i>	316
Kapitola XIX: <i>Vlčí noc</i>	338
Kapitola XX: <i>Ty jsi moje světlo</i>	354
Kapitola XXI: <i>Pramen plavých vlasů</i>	369
Kapitola XXII: <i>Když konečně přišlo ráno</i>	379
Epilog	401

Pro M., M. a I.

Na počátku bylo slovo a to slovo bylo tma...

Christian byl hodný kluk, který se ocitl ve špatnou chvíli na špatném místě. Takové věci se stávají – a následky bývají tragické. Jenže místo aby jako spořádaná mrtvola hnil v zemi, dostane Christian druhou šanci. Je tak vržen do světa, jehož pravidla se od toho našeho velmi liší. Do světa, ve kterém je noc dnem a před světlem se prchá, kde sto let není žádný věk a kde vás na vaší lidské lásce nejvíc přitahuje vůně její krve.

A aby toho nebylo málo, krajem se začínají šířit zvěsti o sérii záhadných vražd. Kdosi se toulá tmou a ruší klid mrtvých. Setkat se s ním znamená pohlédnout do tváře samotné noci, a o to stojí málokdo – jenže někteří zkrátka nedostanou na výběr...

Postavy

Smečka Probuzených:

Christian – mladík z vesnice Starý Kříž, nový člen smečky

Vladimir – prchlivý vůdce smečky, Maledithin druh

Maledith – černovlasá čarodějka, ze všech Probuzených má nejsilnější spojení s temnotou, také přezdívaná Spálená

Nikolaj – nejstarší člen smečky, moudrý muž s podivným smyslem pro humor

Stribog – bůh uvězněný v Nikolajově těle

Anastázie – po Christianovi nejmladší členka smečky, krásná a svěhlavá plavovláška

Lidé z lešackého kraje i odjinud:

Marie od Černého potoka – Christianova snoubenka, dědička statku na Černém potoce

Vdova od Černého potoka – Mariina matka, silně věřící

Otec Krun – kněz z vesnice Blatouch, vůdce náboženských fanatiků

Otec Rublev – kněz z města Lešaku

Martin z Bukoviny – císařský místodržící lešackého kraje

Richard z Bukoviny – syn místodržícího, snažící se dopátrat pravdy o událostech v Blatouchu

Inka – děvečka od Černého potoka, oblíbenkyně otce Kruna

Maja – nešťastná dívka s temnou minulostí, která se ocitne ve špatný čas na špatném místě

Alžběta – stará žena ze statku na Černém potoce, Mariina důvěrnice

Rovan – ochránce otce Kruna

Biskup Fotius – ravenší biskup ovládající skrze dávné prokletí smečku

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Zem byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží. I řekl Bůh: „Buď světlo!“ A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. Světlo nazval Bůh dnem a tmu nazval nocí. Byl večer a bylo jitro, den první.

(Genesis 1:1–5)

Prolog

Na počátku bylo slovo a to slovo bylo tma.

Tma byla horká a tepající. Byla útočištěm i vězením, pulzovala životem a její dech byl dechem bytí. Byla objetím matky i polibkem milenky, prvním křikem dítěte a posledním vydechnutím starce a eony věku uplynuly v ní v jediném okamžiku.

Tma byla bez konce. Tma byla věčná.

A přece konec jednou přišel, když se v nejniternějším srdci tmy zrodilo světlo, a to rostlo a sílilo tak mocně, až byla jednota porušena. Z jediného bytí se stala dvě. Na nebi se objevily hvězdy a pod noma země, a na zemi tvor vlekoucí za sebou smrt. Ten nazval tmou nocí a světlo dnem a naučil se noc nenávidět a den velebit.

Tak byla tma porušena, zraněna, rozervána. Ztratila sílu, která jí dříve pulzovala. Ale přestože se všechno zdálo ztraceno, kusy z ní zůstaly – zmrzačené zbytky někdejší jednoty, zárodky vrčícího života uprostřed chladně jasného bytí světla. A v průběhu věků se našli tací, kteří jim dali přednost před věčným dnem.

Pro některé byla útočištěm, pro jiné pastí.

Oné noci byla obojím. Oné noci, kdy se ze tmy vyloupily stíny a neviděny, neslyšeny kamsi pospíchaly. Oné větrné, neklidné noci, ve které stíny větrily jako lovečtí psi na stopě, dobře si vědomy, že to, po čem touží, je blízko. Ve středu jejich srdcí zela otevřená rána a jejich kroky poháněl hlad.

Tehdy panovala skutečná tma, i když pro oči smrtelníků to byla pouhá noc.

A možná noc tak klidná, tak bezpečná, že se jeden osamocný smrtelník odvážil opustit bezpečí ohně a vydal se do té tmy, přestože

proti ní stál sám a bezbranný. Kráčel rychle, ale jistě. Neohlížel se. Neměl strach – vždyť co by mohlo ublížit jemu, pánovi všeho tvorstva? Tma pro něj byla pouhou nepřítomností světla.

Na tváři mu tehdy kvetl šťastný úsměv a bez ustání se dotýkal čehosi, co měl schované na holé kůži pod košilí. Málo si všímal toho, kam jde, a ještě méně toho, co je kolem něj. Ale stíny nezahálely. Tmou se ozvalo táhlé volání a ony, poslušny rozkazu, vyrazily na lov. Když je smrtelník upozoroval, bylo už pozdě.

Tma těsně obemkla lovce i jejich kořist a lhostejně sledovala zápas, který neúprosně směřoval k jedinému konci. Pranic ji nezajímalo smrtelníkovy divoce bušící srdce ani jelení skoky, kterými se pokoušel zachránit. Byl rychlý, ale stíny byly rychlejší. Byl rychlý, ale prodíral se tmou hustou jako med, zatímco stíny po ní hladce klouzaly. Strach mu zatemnil smysly, až nezbylo nic než pronikavý strach a rychle se blížící kroky a hlasy, které měly být lidské, ale něco na nich bylo příšerně špatně. Až nezbylo nic než světlo tam na konci lesa, světlo měsíce zalévající louku a dole pod kopcem bezpečí lidských obydlí, záchrana od těch kroků a hlasů, a smrtelník běžel a běžel a světlo bylo čím dál blíž...

Jenže tma neměla smrtelné bytosti ráda. Vždyť to právě ony se kdysi zrodily ze světla a začaly ho slepě velebit. Možná proto se smrtelníkovi smekla noha na pokrouceném kořeni sotva pár skoků od okraje lesa. Tvrdě dopadl na zem a přízraky se na něj hladově vrhly.

Ve vesnici pod kopcem uslyšeli lidé kroky i hlasy, které nebyly lidskými, a teď jich mnoho spěchalo nahoru do lesa. Nesli s sebou plápolající pochodně a ostré železo, kterým se smrtelníci naučili bojovat s tmou. Vyrušili hodující přízraky dávno předtím, než stačily nasytit svůj hlad. Svět naplnil křik a dusot nohou po studené lesní půdě a vše nelidské se stáhlo zpět do stínů. Tma byla zas jen pouhou nocí, projasněnou svitem měsíce a světlem hořících loučí.

Ale přes to všechno se smrtelník, ležící na okraji lesa jako polámaná hračka, už znovu nenadechl.

Kapitola I

A VE SMRTI NALEZNE KLID

Byly ti odkryty brány smrti, brány šeré smrti jsi spatřil?

(Jób 38:4)

Toho rána vytrvale mrholilo a déšť proměnil hřbitovní půdu v lepkavé bláto. Zvony na věži se melancholicky kolébaly a oznamovaly světu, že právě ztratil jednu duši. Ves, ke které chrám s malým krchovem přiléhaly, se jmenovala Starý Kříž. Už od svítání byla zádušně tichá.

Pozůstalých nebylo mnoho. Šlapali do kaluží, cípy šatů si máčeli v blátě a jejich slzy se mísily s dešťovými kapkami. Jeden mladík zavrával na kluzké cestě a ze rtů mu vyklouzla tlumená kletba. Dostalo se mu pohoršených pohledů a rozčileného peskování od pobledlé matky.

Bití zvonu svou naléhavostí připomínalo tlukot srdce umírajícího, které dobře ví, že vede předem prohraný boj. Na věži posedával párek krkavců a prázdnotu mezi jednotlivými údery rušilo jejich pronikavé krákání. Byl v něm osten zlomyslnosti a cosi, co rozechvívalo srdce a vnášelo do duší strach. *Něco je špatně*, předpovídali černí ptáci. *Pohroma se žene na vaše hlavy*. Jenže cožpak by ve světě rozumu byl někdo ochotný naslouchat krkavcům?

Čtveřice mužů s hekáním spustila rakev do čerstvě vykopané jámy. Spolu s dešťovými kapkami se na ni snášela i slova zádušní mše.

*„Pane, Králi slávy,
vysvobod' duše všech věřících zemřelých od
útrap pekla a od hluboké propasti.
Vysvobod' je z tlamy lví,
aby je nepohltila pekelná hlubina,
aby neupadly do temnosti.“*

Sám kněz v černé sutaně připomínal krkavce. Zatímco mu ze rtů splyvala slova tryzny, bloudil očima po hřbitově. Nebyl zdejší, zastával vysoký úřad ve městě a sem přijel jen na úpěnlivé prosby pozůstalých, podpořené přímluvou místního duchovního. Mrtvého neznal a podle prázdného výrazu ve tváři se dalo soudit, že mu na jeho odchodu pramálo záleží.

*„Světlo věčné ať jim svítí, Pane,
se svatými tvými na věky,
neboť dobrotivý jsi.
Odpočinutí věčné dej jim, Pane,
a světlo věčné ať jim svítí.
Se svatými tvými na věky,
neboť dobrotivý jsi.“*

Modlitba utichla. Zůstala jen prázdnota, žal a hladové ptačí krá-
kání. Kněz si odkašlal. Když znovu promluvil, bylo v jeho hlase přece
jen o špetku více vřelosti:

„Nejmocnější Pane, svěřujeme dnes do tvých rukou duši našeho
pokorného syna, věrného druha a laskavého bratra ve víře.“

Jeho poslední slova zanikla ve vzlycích mladé dívky. Její pohled-
nou kulatou tvář hyzdily kruhy pod očima, bezpochyby následek
několika probdělých nocí. Nemohlo jí být víc než devatenáct. Ústa,
na první pohled stvořená k rozdávání milých úsměvů, měla stažená
do žalostného šklebu.

„Marie... buď tiše, děvče.“

Šedovlasá matróna, do níž byla dívka zavěšená, měla pod očima navlas stejné kruhy a zrovna tak popelavé tváře. Stiskla jí rameno, a když to nepomohlo, přivinula si ji na hrud'.

Kněz jim věnoval netrpělivý pohled.

„Odpusťte, veledůstojný pane,“ zamumlala stará s očima bojácně zabodnutýma do země.

„Pamatujme na slova našeho Pána,“ pokračoval kněz. „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a neumře navěky. A i když byl Christianův život krátký a plný utrpení pozemského světa, modleme se, aby v nebi našel spásu a věčný klid.“

Místo k nebi se však všichni obrátili k blátivé díře v zemi. Tam přece byl, v temném, studeném hrobě. Kdo by teď dokázal myslet na nebe?

Mrhlení se změnilo v silný liják. Kněz spěšně dokončil modlitbu. Přehodil si přes hlavu kapuci kožešinového pláště a kývl na sluhu, který ho doprovázel. Společně rychlým krokem opustili hřbitov, rakev i pozůstalé.

Odjel kněz, který by poskytl útěchu, který by ujistil, že mrtvý už je na lepším místě a že živé časem všechno přebolí. Boží muž zmizel a zdálo se, že Bůh odešel s ním. Zůstal jen zármutek, lepšakavý jako smůla, která se člověka drží tím silněji, čím víc se jí chce zbavit.

K odchodu se obrátili i ostatní. Mrtvý nemrtvý, studená voda za krkem nebyla příjemná nikomu. Nakonec zůstaly jen ty dvě ženy. Matróna mladou dívku stále podpírala, přestože i jí se trásla kolena.

„Já bez něj nedokážu žít,“ vzlykalo děvče zoufale.

Stará upírala nehybný pohled do jámy, na černé víko rakve. Chlapce, který v ní ležel, porodila, vychovala a milovala z celého svého bolavého srdce. Hrobník teď na jeho rakev vrší první kopce hlíny a za chvíli její děťátko navždy zmizí pod vrstvou mazlavého, studeného bláta.

„To bude dobré, kočička,“ pohladila dívku po vlasech, „jednou to přebolí.“

*Prvních pár dní si popláčeš, moje milá Marie. Jenže krávy se samy nepo-
dojí a slepice nenakrmí. Jednoho dne budeš muset vstát a jít si po své práci,
i když budeš jako tělo bez duše.*

*Nic tě nebude těšit, možná si i seženeš pevný provaz a rozhodneš se jít
radši oběsit. Ale nakonec z toho stejně nic nebude. Jsi mladá, a i když tomu
teď nevěříš, rychle tě to přebolí. Až přijde jaro, zjistíš, že už tě zármutek ne-
baví. Najdeš si jiného milého, jiného Christiana, který ti bude nosit sasanky
a rozesmívat tě, protože když se směješ, je do smíchu i jemu.*

*Věř mi, Marie, já to znám. První dítě se mi narodilo, když jsem byla jen
o rok starší než ty. Zemřelo po týdnu. Truchlila jsem pro něj, plakala, i utopit
jsem se chtěla. Ale taky mě to přebolelo. Vím až moc dobře, jak tohle chodí.*

*Tebe to přebolí, Marie. Ale co mě, starou ženskou, na kterou už žádný dal-
ší Christian nečeká? Žádný zlatovlasý chlapec, který dříve nosil sasanky
i mně, protože chtěl vidět svou maminku usměvavou.*

*Který teď leží v černé zemi, tak daleko od světa živých. Nedosažitelný
pro ty, kteří ho milovali.*

*Ale jeho už to netrápí. Je teď v ráji, došel klidu, přesně jak říkal kněz. Pláč
živých ho zpátky nepřivede.*

*Nic z toho Marii neřekla. Jen dívku dál trpělivě hladila po zádech
a jemně ji odváděla od hrobu, u kterého se činil muž s lopatou. To
bylo něco, co ony dvě nepotřebovaly vidět.*

*Když vycházely ze hřbitova, černí ptáci na věži stále krákali. Sta-
ré ženě kdovíproč přeběhl mráz po zádech.*

*Rakev pomalu mizela pod vrstvami těžké černé hlíny. Ale mrt-
vému už na tom nesejde. Neví, co je to chlad, bolest a zármutek.
Pán vysvobodil jeho duši a on teď bude navěky blaženě dlít po Jeho
boku...*

• • •

*Do úplňku zbývalo už jen pár dní, ale měsíc se té noci skryl za mraky.
Hřbitov tonul ve studené tmě a mezi hroby se proháněl vítr. Krkavčí
krákání dávno ustalo, ale jeho ozvěna jako by stále visela ve vzduchu.*

„Máme štěstí. Dnes zakopávali.“

Hlas patřil ženě. Byl vysoko posazený, sladký jako cukrkandl a andělsky líbezný. Jenže pod sametovým povrchem bylo cosi nepatřičného – místo vřelého pohlázení se ozvěnou ozyývalo táhlé vlčí vytí. Místo něhy zbyl jen strach a lezavý chlad.

„Čerstvé maso přijde vhod.“

Druhý hlas, drsný a nepříjemný jako štěkot toulavého psa, patřil muži.

„Jdi mi z cesty!“ zaprskala žena vztekle. „Našla jsem ho já.“

„Jenže ty, princezno, se nikdy nechopíš lopaty, aby ses k čerstvému masu dostala. A proto bude jako první jíst starý Stribog a až potom mladé děvče.“

„Chcípni, Nikolaji!“

Hrůzný, zlý smích. Třetí hlas. Žena ublíženě zakňourala.

„První budu jíst já,“ oznámil jim. Tohle byl taky muž. Hlas měl hluboký, temný, zvyklý rozkazovat. Odpovědí mu bylo pokořené ticho. Takový hlas by námitky ostatně ani nepřipustil.

Ticho trvalo velmi dlouho. Přerušilo je až tlumené plesknutí, jak na rozmoklou zem dopadla první hrouda bláta. Následovala ji další a ještě jedna.

„Na pohřeb si nemohli vybrat horší dobu.“

„Mrtví obvykle nemají na výběr. Kopej, Stribogu, ať to máme rychle odbyté.“

Další přehazování hlíny. Mezi hroby se proháněl vítr a kdesi ve vsi zavyl pes.

Pak se proti nebi mihla tmavá silueta. Tlumeně dopadla na zem.

„Hledala jsem vás.“ Jestliže první z žen měla hlas sladký a vysoký, tohle byla pěvkyně, vybavená sytým, sametovým altem. „Vidím, že už jste se dali do práce.“

„Pohřbili ho dnes ráno.“

„*Lupus dei, qui tollis peccata mundi, donna eis requiem*,“ odvětila žena pobaveně.

„Vítej, Spálená,“ zabručel velitel, „chyběla jsi nám.“

„Ty mně ne. Přišla jsem vás varovat.“ Hlas druhé ženy se zachvěl.
„Musíme odsud pryč. Dnes není dobrá noc na vykopávání mrtvých.“

„Viděla jsem, jak ho pohřbívali,“ oponovala její družka. „Byl to ještě kluk, ale vysoký, urostlý. Masa na něm bude dost.“

„Na tom nezáleží. Musíme zmizet. Kolem vsi obcházejí duchové a začínají se stahovat ke hřbitovu.“

„A kam jinam než na krchov by měli mířit, Mal?“ uchechtl se muž s hlasem připomínajícím štěkot psa.

„Páchne to tu špatnou magií.“

„Tak si zacpi nos a pojd' nám pomoci, Spálená.“

Žena rozčileně zaprskala.

„Už jsme beztak skoro hotoví,“ ozvala se první z žen.

Jako potvrzení jejích slov bylo vzápětí slyšet spěšné kroky a šmát-rání. Žena s cukrkandlovým hlasem cosi zašeptala a muž, který předtím kopal, se zasmál. Navzdory neklidu druhé ženy to znělo uvolněně, bezstarostně.

Vzápětí se ozvala série dutých ran, jako by někdo bušil na víko rakve.

Zevnitř.

Sama noc napětím zatajila dech.

„On... žije.“

„Nebud' blázen, Ano.“

„Copak jsi to neslyšel?“ Z hlasu cukrkandlové bylo poznat, že se bojí veliteli odporovat. Hlas se jí třásl rozčilením.

„Kecy, Anastázie. Je mrtvý.“

„Ale přece...“

„Vytáhněte ho,“ skočil jí velitel nerudně do řeči.

„To není moudré, Vladimire,“ přidal se druhý z mužů.. „Jestli opravdu procitá, tím, že mu otevřeme rakev, to jenom uspíšíme. Něco takového si teď nemůžeme dovolit.“

„Vytáhněte ho. Uvidíte, že tam najdeme jenom studenou mrtvolu.“

Těžké mraky zakrývaly nebe a na hřbitově panovala tma. Kdyby ji však někdo dokázal prohlédnout, spatřil by čtyři postavy skloněné

nad otevřeným hrobem. Jedna z nich, drobná černovlasá žena, udělala krok k okraji jámy. Zvedla ruce k bezhvězdě obloze a doširoka rozevřela náruč, jako by k sobě chtěla přimknout noc.

Vítr nabral na intenzitě. Šum okolní noci se kamsi ztratil. Místo toho bylo slyšet, jak se těžké víko rakve samo od sebe se skřípěním odsunulo.

Tělo bylo bledé a ztuhlé. Černovláska švihla zápěstím a jakási neznámá síla vyzvedla mrtvého do vzduchu, kde zůstal nehybně viset. Když znovu pohnula zápěstím, tělo se s žuchnutím svalilo na zem vedle jámy.

„Co jsem vám říkal,“ zavrčel velitel. „Ukázková mrtvola.“

Druhý muž se k tělu sklonil. V ruce držel lovecký tesák.

„Nelíbí se mi to, Vladimire. Něco tu není v pořádku...“

Zlehka se dotkl ledové ruky a tělo se náhle smrštilo v křeči.

„Aaaarh...!“

Mrtvý se prohnul v zádech. Doširoka vyvalené oči upíral slepě kamsi mimo tento svět. Hrdlo mu naplnil nepřítelův řev.

Byl to světlovlasý mladík, kdysi nejspíš docela pohledný. Oblečený byl v tom nejlepším, čím mohla zemědělská rodina svého mrtvého na poslední cestu vybavit. Ale sváteční košile nemohla skrýt skutečnost, že mu někdo brutálně rozerval hrdlo.

„Okamžitě to zabijte.“ Černovlásčin alt vibroval napětím.

Nikolaj přiložil zmítajícímu se mladíkovi nůž pod bradu.

„Promiň, kamaráde, ale dneska si vážně nemůžeme dovolit další oživlou mrtvolu.“

Jenže pak mu ruka strnula. Pouze velmi bedlivý pozorovatel by si všiml, jak jeho výraz tuhne a mění se. Nikolaj ohrnul rty a vycenil zuby v groteskní napodobeninu zvířecího vrčení.

„Zabij to, Nikolaji. Dělej!“

Černovlasá ho chtěla odstrčit, ale velitel ji zadržel.

„Počkej, Maledith. A ty mluv, Stribogu.“

Jestliže předtím zněl Nikolajův hlas jako štěkot psa, teď připomínal chraptění vlkodlaka. „Nezabiju ho. Ani já, ani nikdo z vás. Musí

žít. Potřebujeme ho.“ Vyslovoval úsečně, nepřítomně a s urputnou naléhavostí.

„Stribogu...“ Vladimir se k němu sklonil. I on vytáhl od pasu nůž.
„Mluv, bratře, co vidíš?“

Stribog promlouvající ústy Nikolaje pronesl: „Vidím rudou noc. Vidím mrtvé, jak vstávají z hrobů. Vidím zradu.“

„To on nás zradí,“ naléhala Maledith. „Jdou si pro něj zlé síly. Zbavte se ho, než si všimnou i nás.“

„Ticho, Spálená! Pověry jsou pro živé.“

„Bude kráčet po stejné cestě jako my, a přece sám. V pravý čas se rozhodne a navždy tím změní náš úděl.“ Nikolaj vzhlédl a jeho pohled se střetl s Vladimirovým. Než stačil promluvit, jeho slova utichla v nové vlně ohlušujícího křiku. Mladík se znovu zazmítal v křeči.

„Přinese život mrtvým.“

Nikolaj mu odhrnul vlasy z čela. Prohlížel si jeho tvář jako pán, který se kochá pohledem na oblíbeného domácího mazlíčka. Pak se usmál. Byl to křivý, zlý úsměv.

„Co říkáš, Stribogu?“

„Necháme si ho,“ šeptl Nikolaj. Teď už jeho hlas nezněl tak cize, vrátila se do něj špetka lidskosti.

A Vladimir schoval nůž za opasek.

„Ano. Necháme.“

Kapitola II

SMEČKA

*A on tu napřed – skok a skok,
a ona za ním, co jí krok.
Psi houfem ve vsi zavyli,
když ty pocestné zvětřili.
A vyli, vyli divnou věc:
žetě nablízku umrlec.*

(K. J. Erben, *Svatební košile*)

Stál na lesní cestě a nemohl pohnout jediným svalem, přestože utíkal jako o život. Ti stínoví tvorové se blížili. Věděl, že není dost rychlý, že jim zkrátka neuteče. Pak se mu cosi připletlo pod nohy a on padal a padal a potom už cítil jen pronikavou bolest v zátylku, jak se mu do masa zakously ostré zuby...

A teď ležel v temnotě a kdosi mu musel na obličej přitlačit polštář, protože nemohl dýchat. Rukama si šátral po hrdle, marně otvíral ústa a lapal po vzduchu. Nevdech! ani doušek. Zachvátila ho křeč. Svíjel se bolestí a uvažoval, jestli je tohle peklo.

„Měli jsme ho zabít, dokud byl čas. Přinese nám neštěstí.“

„Už je pozdě. Za chvíli se probudí.“

„Jsi blázen, Vladimire. Ten kluk je prokletý.“

„Stribog řekl, že ho budeme potřebovat. Stribog se nikdy nemýlí.“

„Pokud věští ve svůj prospěch. Ale myslíš si, že ho zajímá osud Nikolaje a nás ostatních?“

Měl doširoka otevřené oči, ale přesto nikoho neviděl; hlasy se vznášely v černé prázdnotě bez těl.

„Mění se, vidíte to?“ Tenhle hlas vibroval vzrušením.

Zasténal. Všechno se v něm svíralo, v plicích měl oheň a třásl se tak strašně, jako by ho stihl záchvat zimnice. Krev se mu vařila v žilách, klokotala pod kůží a napínala ji až na hranici snesitelnosti. Cítil, jak se trhá, jak vytéká do toho černého, studeného světa a spolu s ní ho opouští i život.

Vzápětí přišla obludná bolest hlavy. Do lebky mu lezly cizí věci, divné věci zrozené ve tmě. Sáhl si na temeno, aby je vytáhl, ale nahmatal jen vlasy. Kůže pod nimi byla ledově studená. Tak strašlivě to bolelo...

Dotkla se ho cizí ruka.

Stiskl ji.

„Klid, chlapče. Nekrvácíš. Nemáš z čeho. Už se můžeš nadechnout. Už je to pryč. Teď otevři oči.“

A tak to udělal. Musela být černá noc, protože nebe bylo schované za těžkými mraky. Ale pro jeho oči nebyla tma, jen zvláštní nařevavý přitímí.

Vzhlédl. Díval se do tváře anděla.

Jeho první reakcí bylo padnout v posvátné hrůze na kolena. Skryl hlavu do dlaní. Byl si jistý, že jestli na té bytosti třeba jen spočine pohledem, pošpiní ji a ona navždy zmizí. *Copak už přišel konec věků?* problesklo mu hlavou. Tehdy prý syn člověka přijde ve slávě Pána se svatými anděly a bude odměněn podle svého jednání. Zhřešil snad a toto je jeho trest? Přišel Pán soudit jeho duši?

Měl hrůzný strach, jenže zvědavost byla ještě palčivější. Odvážil se vzhlednout.

Andělé byli čtyři. Ten, který se nad ním skláněl, ho pozoroval s vlídně potměšilým úsměvem. Měl úzkou hubenou tvář, strniště a jiskřivé modré oči.

Jeho druh se neusmíval. Byl vysoký, zachmuřený, s tmavým koňským ohonem a upravenou bradkou. Oči měl maličko šikmé, jako

by pocházel z dalekých cizích krajů, a žhnul v nich oheň. Měřil si smrtelníka s hroživou důstojností nadpozemské bytosti.

Zbylí dva andělé měli podoby žen tak krásných, až se Christianovi zatajil dech. Ta vyšší jako by byla utkána z čistého světla, bílá a zlatá, jemná jako krajka a jiskřící jako zimní ráno. Po boku jí stál její pravý opak, anděl spíš padlý než nevinný. Černé vlasy padaly druhé ženě na záda jako vodopád a podobny plášti halily plná ňadra a oblé boky, rozdělené linií útlého pasu. Tvář měla alabastrovou, s hlubokýma tmavýma očima a mimořádně půvabně vykrojenými rty.

Těkal mezi nimi pohledem.

„Jen se pomodli, jestli chceš,“ prohlásil ten jiskrooký. „A užij si to, chlapče. Nejspíš je to naposled.“

Zvláštní slova od anděla.

„Zmizíme odsud. Duchové jsou už skoro u vesnice.“

Černovlasá měla strach. Spočinula na Christianovi pohledem a jako by mu po páteři zlehka přejely její prsty a zanechaly v něm pocit rozechvělé touhy. Vpil se očima do jejich...

A náhle spatřil praskliny. Už neměla ta nádherně vykrojená ústa, místo nich zela v tváři groteskní jizva, která sotva mohla být nazývána rty. Většina kůže byla seškvařená, spálená na uhel a jen místy prosvítalo rudé maso. Stála před ním pekelná bytost, živoucí mrtvola... a přece stále viděl i nádhernou ženu, která si ho měřila s odmětávě stisknutými rty.

Jako ve zlém snu putoval pohledem po ostatních andělech. Plavovlásce se kolem hrdla táhla znepokojivá rudá linka, která porušila kůži a o jejímž původu se Christian neodvažoval přemýšlet. Tváře mužů, ač žádná viditelná zranění neměli, se také proměnily. Už před ním nestáli andělé, ale divoké šelmy, démoni. Služebníci Padlého, kteří trápí hříšné duše.

A veliký had, zvaný Ďábel a Padlý, byl svržen na Zemi a s ním i jeho andělé...

Blesklo mu to myslí zcela bez varování. Cítil závrať, jako by se řítíl nekonečnou propastí.

„Ať přestane s těmi zbožnými nesmysly,“ zafňukala plavovlasá dětsky otráveným hlasem. Sklonila se, jako by mu snad chtěla zacpat ústa.

Christianova reakce byla instinktivní, přestože ani netušil, že v něm podobný instinkt dříme. Zavrčel. Byl to divný zvuk, nepřirozený, oscilující mezi varovným mručením člověka a syčením divoké šelmy. Náhle stál na nohou, připravený nedat plavovlasému démonovi svou kůži zadarmo.

Žena zapraskala jako kočka a pak se ublíženě obrátila na své druhy. Čekala, že sjednají nápravu. Ten vysoký, v němž mladíkova rozčarovaná mysl poznala vůdce smečky, se postavil po jejím boku.

„Posaď se, chlapče,“ promluvil hlasem, který nepřipouštěl námitky.

Christianovy nohy se samy podlomily a on se svezl na blátivou zem. Mělo by mu divoce bušit srdce, ale necítil nic – jen primitivní, pudový strach. A taky, jak si záhy uvědomil, chladný zárodek vzteku, že si démon dovolil mu poroučet. A že on bez odmlouvání poslechl.

Vůdce udělal krok k němu. Christian si představil, jak se po něm vrhá, jak mu láme širokou čelist a mění jeho chladně důstojnou tvář na krvavou kaši. Zachvěl se uspokojením.

„Dávej pozor, Vladimire.“

Černovlasá četla Christiana lépe než její druh. Ten však varování nedbal. Stanul nad ním a hleděl na něj zвыsoka jako přísný, kárající otec.

„Ani se nehni, chlapče. Uděláš, co ti přikážu.“

Možná to doopravdy neřekl, to jen mladík četl mezi řádky. Ten muž vyžadoval absolutní poslušnost. Kdyby byl Christian pes, teď by se před ním plazil s břichem u země.

Jenže on byl člověk – *a copak jsem nebyl dobrý člověk, dobrý služebník, Pane...?* – a nehodlal se podvolit tak snadno. Když démon udělal další krok, zvířecí strach a lidský vztek se v Christianovi vzedmuly a vzkypěly v jediné mohutné vlně. Vystřelil do útoku.

Byla to pudová reakce, a stejně pudově zareagoval i jeho protivník. Zakolísal pod nárazem, ale vzápětí Christiana popadl a už se oba jako smyslů zbavení váleli v blátě. Christian ani zpola nechápal, co se právě stalo.

Boj byl krátký. Navzdory vši zuřivosti, která jím zmítala, stále cítil dozvuky té obludné bolesti hlavy. Nebyl ani zdaleka tak dobrý zápasník jako ten druhý, ani tak silný. Za pár okamžiků zarýval lopatky do bahna a vrčel jako pominutý do démonovy vztekem zkřívené tváře.

Muž s ním zalomcoval, jako by třepal s králíkem.

„Dost!“

Zařval mu přímo do tváře. Christian ztuhl. Zmítal jím pocit, že se musí podvolit, že mu jinak ten druhý po vlčím způsobu roztrhá hrdlo.

„Nehýbej se,“ pokračoval vůdce, „budeš dělat, co ti řeknu.“

„Agrrr!“

Sám netušil, kde se to v něm bere. Ten hluboký, spalující odpor by žádná lidská slova vyjádřit nedovedla.

Jeho protest utála rána pěstí.

„Tak znovu – budeš poslouchat, jestli se chceš dožít konce téhle zatracené noci.“

Kousl se do jazyka. Jen strach ho přiměl mlčet.

„Ano, pane,“ řekl démon.

„Ano, pane,“ zopakoval Christian nenávistně.

„Dobře. Teď vstaň. Pomalu.“

Váha cizího těla zmizela. Jenže tíha příkazu na něm zůstávala, a ať se Christian snažil sebevíc, setřást ji nedokázal. Toporně se vyhrabal na nohy. Jakmile stál démonovi tváří v tvář, uhašená jiskra odporu začala znovu doutnat. Kdovíco by se stalo tentokrát, kdyby napětí nepřerušil ženský hlas.

„Ustup, Vladimire.“

Černovlasá se kolem vůdce prosmýkla a jemně ho odstrčila stranou. Kupodivu se nebránil. Pak přistoupila k Christianovi. Ani ten

neprotestoval. Příliš dobře četl démonovo němé varování: zaútočit na ni by pro něj v mužových očích znamenalo rozsudek smrti.

„Zůstaň stát, chlapče.“

Černovlasá mu položila dlaně na spánky. Musela si kvůli tomu stoupnout na špičky. Poprvé měl možnost prohlédnout si ji zblízka a znovu spatřil, jak pod jemnou kůží problesklo spálené maso – *jako by měla naráz obě těla...* Tlumeně zavrčel.

„Mal.“ Hlas vůdce byl spíš ustaraný než nevrlý.

„Klid, Vladimire. Spálená to má pod kontrolou,“ odsekla černovláska. „A co se tebe týče,“ zamumlala tak tiše, že ji mohl slyšet jen Christian, „podle mého by ti bylo mnohem lépe v zemi. Přineseš nám jen neštěstí. Jenže on mě nikdy poslouchat nebude.“

Náhlá hořkost v jejím hlase znovu podráždila Christianovy nové zvířecí instinkty. Ošil se.

„Ššš,“ zabroukala, jako by byl dítě. „Jen pěkně stůj. Za chvíli bude všechno dobré.“

A tak stál. Co jiného mu zbývalo? Stál a čas kolem něj jako by se zastavil. Cítil jen dotek dlaní černovlasé ženy, který ho dokonale odstříhl od zbytku světa. Chlad se stáhl z masa do kostí a pak zmizel úplně a ta příšerná tupá bolest hlavy se proměnila v matnou vzpomínku. Jako odkudsi z dálky pozoroval, jak se od něj žena odvrátila a s vážnou tváří pohlédla na démona.

„Dobře mě poslouvej, Vladimire. Chtěl sis toho kluka nechat, tak ať je po tvém. Můžeš mi tisíckrát předhazovat, že tady máš hlavní slovo. Ale jestli hodláš začínat rvačky, za které by se styděla i smečka divokých psů, nečekej, že budu jen tak mlčky přihlížet. Chováš se jako nevyčválaný barbar.“

„Mor na tebe, Spálená.“

„Má pravdu, Vladimire.“

„Já vím, že má, Stribogu. O to je to horší.“

Démon se s hořkým úšklebkem obrátil na Christiana.

„Tak pojď, ty poklade. Budeme tě muset vychovat.“

• • •

Měsíc je pozoroval z nekonečných výšin, za clonou mraků lesklý jako nově vyražená stříbrná mince. Blížil se čas, kdy konečně pohledne na svět.

Zatažená obloha se začala trhat a přízračný svit si začal razit cestu k zemi.

A tam se někoho dotkl.

Probudil ho.

• • •

Na to, co následovalo, nevzpomínal Christian už nikdy jinak než se skřípěním zubů. Celý svět se točil. Matně vnímal, jak jiskrooký muž stojí nad otevřeným hrobem a bere do ruky lopatu. Jak mu pak, když byla zející jáma zasypaná, pokládá černovláska na šíji svou dlaň, nebezpečnou jako nabroušená dýka. Jak ho jemně, ale nesmlouvavě nutí dát se do pohybu. Zbytek smečky – protože nic jiného než smečka to v mladíkově zdivočelé mysli být nemohlo – se semkl kolem něho. S tmavovlasým démonem v čele prošli hřbitovní branou.

Naštěstí už si pak nepamatoval, jak se všichni psi ve vsi rozštěkali, když procházeli kolem. Ani na temné zaskřehotání krkavce kdesi v hlubinách noci. *Já vás varoval*, posmíval se neviditelný pták.

Starý Kříž, jeho rodná vesnice, ležel ve východním cípu údolí, tak blízko pustině, kde se jen služebníci Páně odvážili stavět svá obydlí. Byla to poslední výspa císařství a civilizace vůbec před divokými, přízraky obydlenými Ztracenými horami.

A právě do nich teď mířili.

Na lukách ležela mlha, hvozd zlověstně hučel a na nebi se konečně vylouppl měsíc, obtěžkaný dorůstajícím stříbrným břichem. Dlouho šplhali po svahu a pak vstoupili do lesa. Pro lidské oči tu panovala neprostupná tma, ale Christian přesto viděl dobře – tak jako prve na hřbitově se ze tmy stal pouhý fialkový stín.

Mladík nebyl zbabělec. Nebál se tmy ani nočního lesa. Na noci nebylo nic děsivého – byla jen krátkou nepřítomností světla, než znovu přijde den. Ale do hvozdů na úpatí hor by se přesto nepustil dál než na pár desítek kroků. Číhalo tam zlo, to věděli všichni, a čím dál člověk šel, tím větší měl nad jeho duší moc Padlý. Tak je to učili kněží a Christian neměl nikdy sebemenší chuť jejich slova zpochybňovat.

A přece ho teď nohy nesly po úzké zvířecí stezce hluboko do zapovězeného území. Nemohl se zbavit pocitu, že se mu cosi strašlivého plíží za zády. Chtěl se rozhlédnout, záhy však zjistil, že nemá nad svým tělem kontrolu. Naslouchalo pouze rozkazům černovlásky.

V Christianově otupělé mysli zněl jediný příkaz – jdi dál.

A tak šel.

• • •

Bolest mu vystřelovala vzhůru po páteři a z ní natahovala chapadla do celého těla. Vydal ze sebe zmučené zaskučení. Cosi se v něm svíjelo, bobtnalo a dralo se ven do noci.

Přetáhl si přikrývku přes hlavu.

Prosím, ať už je konec...

Jenže měsíc svítil dál.

• • •

Koruny stromů byly sítí, skrze které jen sem tam problesklo stříbro měsíčního svitu. Na to, aby sestoupilo až na zem, byl porost příliš hustý. Ani tady je ale měsíc neopomněl upozornit na svou přítomnost.

Čarodějka od něj odtrhla pohled a v duchu ho proklela. Stříbrné paprsky vyzařovaly magii tak silně, že kdyby natáhla ruku, docela možná by pod prsty nahmatala jemná, sotva zratelná vlákna. Ovšemže se blížil úplněk. Ale něco tak silného...

Nebylo to dobré. Ani trochu.

Cítila plíživý strach, podobný žluči na kořeni jazyka. Dotýkala se šíje plavovlasého mladíka a přemýšlela, jaké by to bylo zahnat pachut jeho masem. Zbytečně, samozřejmě. Co se jednou stalo, nedá se odestát. Ten kluk už se zpět do hrobu nepoloží. Ale přesto ji to svádělo. Pokud věděla, je, Probuzené, nebylo možné zabít – alespoň žádný smrtelník to zatím nedokázal. Nikdy se o to však nepokusil někdo jejich druhu. S radostí by se toho prvenství chopila. Stačilo si jen vzpomenout na to, co viděla, když ho vytáhli z rakve.

Do lešackého údolí přibyli před třemi dny na příkaz biskupa z Raveny. Skryli se v lesích. Tohle byl zaostalý kraj, zmítaný hrůzou z démonů a čarodějnic, ovládaný kněžími, kteří s maniakálním úsilím pátrali po kacířích vzdorujících příkazům Písma. Tady se nemohli vmísit do davu jako ve velkých městech. Tady ještě lidé tušili, s čím mají tu čest.

A tak se usídlili ve strži hluboko v lesích, daleko od slídivých pohledů a znepokojivých otázek. V jejím ústí byl vstup do rozsáhlého jeskynního komplexu, který smečce sloužil jako dočasné útočiště.

Když sem přivedli plavovlasého chlapce, les se rozrušeně chvěl. Na okrajích strže číhali nehmotní tvorové zahalení ve stínech. Duchové. Pozorovali čarodějku s dravčím zaujetím a vrčeli divnou hrdelní řečí.

Neměli tady co dělat. Ani oni, ani ten kluk. Všechno bylo špatně.

S mrazením v zádech následovala své druhy do nitra jeskyně.

Chlapci poručili posadit se do kouta. Zůstal tam sedět bez pohnutí, oči zabodnuté do prázdna. Kdyby si nebyla tak jistá tím, co viděla, bylo by jí ho skoro líto. Teď si však city nemohla dovolit. Obírála se k Vladimirovi.

„Fotius nebude nadšený, až zjistí, že jsi mu opatřil nového domácího mazlíčka,“ řekla tak tiše, aby ji slyšel jen on. „Toho kluka k nám nic nepoutá. Není loajální k Anastázii ani k Nikolajovi. Biskup proti němu bude bezmocný.“

Vladimir se zachmuřil.

„Pánbíčkař teď není náš problém. Postaráme se o něj, až dokončíme úkol.“

„Jestli ho vůbec dokončíme.“

„Úplněk je pozítří. Stačí počkat. Až se nic nestane, Fotius sám uvidí, že si vymýšlel nesmysly.“

„A pokud se něco stane? Ten úplněk připadá na Noc duchů, Vladimire. Znáš přece tradici. Všichni budou venku u ohňů. Jestli tady opravdu je... on, čeká nás krveprolití.“

„Nestane se to.“

Nesouhlasně sykla.

„Promluv s místodržícím. Řekni mu, ať varuje lidi.“ Zaváhala a pak dodala o poznání chladněji: „Ať varuje alespoň kněží.“

Vladimir přikývl a ona pocítila záchvěv čehosi, co snad mohl být vděk. Nestávalo se často, že by jí naslouchal – jenže teď snad i on pochopil, že nemají plýtvat čas hádkami. Problém, před kterým stáli, byl příliš hrozivý.

„Půjdu za ním ráno. Ty a Anastázie mě doprovodíte.“

„A Nikolaj?“

„Chci tady někoho, kdo se postará o toho kluka.“

„Kdybys ho nenechal se probudit, nemusel bys teď dělit síly,“ namítla kousavě.

Vladimir se zaškaredil – přesně jak čekala. A přesto se nedokázala ovládnout a ustoupit, dokud to ještě šlo.

„Příznej zkrátka, že jsem měla pravdu. Jestli tu opravdu obchází to, proti čemu nás Fotius poslal, budeme potřebovat všechny síly, které máme. Nemůžeme si dovolit hlídat mládě urvané ze řetězu. Ne, nic neříkej! Já je viděla, Vladimire. V tomhle lese, v horách, dole ve vsi – všude obcházejí duchové. Zatím se nepřidali na ničí stranu, ale jsou nevrlí. Stačí je malinko popíchnout a spadne nám na hlavu katastrofa. Tím, že jsi mě neposlechl, jsi možná udělal ten poslední krok.“

„Už se stalo, Maledith.“

Hlas jejího druha byl temný, plný těžko potlačovaného vzteku. Ale zatím se ovládal. Na rozdíl od ní.

„Shoř v pekle, Vladimire,“ prskla vztekla.

Chtyl ji za ramena. Příliš prudce, příliš pevně.

„Dej si pozor na jazyk, Spálená,“ zavrčel jí zblízka do obličje.

„Nemůžu tě zabít, ale dej mi záminku, a přinutím tě litovat, že to nejde.“

„Toho by ses neodvážil.“

„Přesvědčíme se o tom?“

Propalovali se pohledy. Napětí mocně houstlo. Vztek a strach se v ní mísily ve vzrušením – stejně jako pokaždé, když balancovali na okraji té propasti. Jak daleko Vladimir zajde? Jak daleko se odváží zajít ona?

„No tak, vy dva.“

Odtrhli pohled oba současně. Nikolaj stál v uctivé vzdálenosti, ale jeho výraz i postoj dávaly najevo, jak moc mu jejich hádka leze na nervy.

„Jestli se chcete zabít, udělejte to laskavě venku.“

„To nebude třeba,“ odsekla čarodějka.

„Právě jsme domluvili,“ zavrčel Vladimir.

„Tak to jsem rád. Ten kluk se začíná probouzet.“

Náhle měli jiné starosti. Jediné, co zůstalo po jejich střetu, byly poslední záchvěvy adrenalinu lomčující čarodějčím tělem. A taky plíživá hrůza pramenící ze zastrčené vzpomínky ze hřbitova.

Nikolaj a Stribog nebyli jediní, kdo oné noci zahlédl střípek bu-
dounosti.

Vladimir jí nařídil, aby mlčela. A tak bude mlčet. Neřekne mu o nenávisti, kterou ve své vizi spatřila, o vlčích hlasech a mrtvých potácejících se tmou. Neřekne mu o zradě a pramenu plavých vlasů splených krví. Neřekne mu to – ale až ta chvíle přijde, postaví se na správnou stranu a pak se mu vysměje za jeho hloupost.

Konečně se mezi mraky našla skulina dost velká na to, aby mohl cele zazářit. A tak se teď jeho svit dral skrze mlžné závoje, klesal hluboko dolů do lidských obydlí, tam, kde na jeho příchod už tak dlouho čekali...

• • •

K vědomí přicházel velmi pomalu a zčásti byl stále přesvědčený, že sní.

„Máš výsadu, které se dostalo málokterému z nás,“ promluvil k němu z temnoty hlas. Byl zastřený a chraplavý. Nikolaj. „Neprobudil ses do světa, ve kterém bys byl sám.“

„Co se stalo?“

„Zemřel jsi, Christiane.“

„Zemřel?“ opakoval hloupě.

Christianova mysl se té obludnosti odmítala podvolit.

„Jen jedinou duši za stovky let potká podobný osud. Nebyl jsi dost dobrý pro nebe ani dost špatný pro peklo, a tak ses vrátil zpátky na zemi. Jako ten váš Spasitel, kterého vzýváte v chrámech.“

„Ale jak...“

Smích. Tentokrát to byl jiný hlas, hlubší, chladnější. Vlčí.

„Oceňuju tvůj mateřský přístup, Stribogu, ale nemáme čas jednat s ním v rukavičkách.“

Skrze mlhu spatřil Christian Vladimirovu hranatou tvář. Na rtech jí seděl zlý úsměšek.

„Jsi mrtvý, chlapče – nauč se s tím žít. Ocitl ses ve světě, jehož pravidla jsou odlišná od těch lidských. Poslouchej mě, naučíš se je, a přežiješ. Začni se stavět na zadní, a budeš si přát, abys ještě mohl zemřít.“ Kývl na svého druha. „Tohle je Nikolaj.“

Jiskrooký byl menší postavy než Vladimír, spíš šlachovitý než urostlý, měl krátké řídké vlasy a na skráních šedivé strniště. Prohlížel si mladíka těma pronikavýma modrýma očima, a když zachytil jeho pohled, kývnul mu na pozdrav.

„Ty dvě cácory jsou Maledith a Anastázie,“ pokračoval Vladimír.
„Brzy zjistíš, jak se to s nimi má. Dobře si zapamatuj, že ať ti řeknou cokoli, zodpovídáš se mně. Jestli nechceš přijít k úhoně, ženské z toho vynech.“

„A jestli si chceš někdy trochu užít, vynech z toho zase jeho,“ zapředla plavovlásku. Byla neobvykle vysoká, s Vladimírem si hleděli téměř z očí do očí.

Sklonila se k Christianovi a políbila ho na tvář.

„Jsem Anastázie. Vítám tě mezi námi.“

Přestože ztratila andělskou auru, byla stále neobyčejně krásná. Snad jen nos měla trochu moc špičatý.

Černovlasá se držela po boku Nikolaje. Ruce měla založené na prsou a tvář staženou do odmítavé grimasy.

„Já jsem Maledith,“ řekla, „a rozhodně tě u nás nevítám. Jdou za tebou zlé síly.“

„Mal je čarodějka,“ dodal Nikolaj.

„Což se ponejvíce projevuje tím, že na všechno odmlouvá a všechny komanduje.“

„Jen když vypouštíš z pusy nesmysly, Vladimíre,“ odvětila žena sladce.

Muž se nadechoval k odpovědi, vyslovit už ji však nestačil.

Měsíční paprsky totiž konečně našly cestu skrze mračna. Někoho se dotkly – a pak náhle ztratily jas. To když se celým světem rozeznělo táhlé vytí.

Zaznívalo v něm bolestné sténání i vztekly řev, vyčítavý, výhružný i vyděšený zároveň. Bylo to vlčí volání, prozrazující, že smečka je blízko a že za chvíli bude prolita krev. Jen těžko mohlo vycházet z hrdla lidské bytosti, a přece to byl hlas člověka.

Nikdo v jeskyni se ani nepohnul.

Vytí nabývalo na síle, šplhalo na samou hranici snesitelnosti a pak daleko za ni. Ten kdosi sténal aúpěl, jako by právě končil svět. A pokaždé, když už to vypadalo, že nemůže být hůř, nabral řev na intenzitě.

Pak se náhle, konečně, rozhostilo ticho. Celý svět ještě pořád v hrůze tajil dech. Jen měsíc vše pozoroval s neotřeseným klidem. Skryl se za mraky a pak postupně bledl, jak přicházel nový den. Ale do posledního momentu bylo v jeho svitu cosi potouchlého.

Jen počkejte, vy malí smrtelní tvorové. Už brzy se s vámi pěkně pobavím.

Kapitola III

JEN ČLOVĚK

Také já jsem smrtelný člověk, stejný jako všichni, potomek toho, který jako první byl učiněn ze země. V matčině lůně jsem byl utvářen v tělo, po deset měsíců jsem v krvi houstl z mužského semene po slastném spojení v spánku. A když jsem se narodil, nadechl jsem vzduch společný všem a spočinul na zemi, kde všichni stejně trpí, a první zvuk vydal jsem v pláči, stejně jako všichni.

(Kniha moudrosti 7:1–3)

Stála na kraji lesa a pozorovala krajinu procitající v bledém úsvitu. Bublal v ní hněv. Nenáviděla vycházející slunce. Nenáviděla denní světlo, které jí bralo sílu a odhalovalo všechno špatné a zkažené, co v sobě nesla. Nenáviděla ho celým svým mrtvým srdcem, ale jeho příchodu zabránit nedokázala.

Neměla dobrou náladu. V nejhlubší části noci se jí podařilo na chvíli sklouznout do toho zvláštního, zpola nevědomého stavu, který Probuzeným nahrazoval spánek, ale nedokázala v něm vydržet dlouho. Příliš jí připomínal její prokletí. A pak taky neustále utíkala v myšlenkách k událostem včerejšího večera. *Ten měsíc...*

Ještě nepršelo, ale po nebi se táhly těžké tmavé mraky a vzduch byl nevlídně chladný. Chvěl se skrytým napětím. Brzy to začne.

Když se vrátila do strže, našla ji tichou a opuštěnou. Maledith nejspíš seděla zasněná někde hluboko v lese a naslouchala šeptání svých hloupých kouzelných pomocníků. Vladimír se po včerejší

hádce taky vytratil. Nikolaj a Christian byli schovaní hluboko v jeskynním komplexu. Chlapce zřejmě vyděsilo denní světlo.

Anastázie musela sama sobě přiznat, že ji jeho probuzení potěšilo. Poprvé nebyla tou nejmladší, věčnou omegou smečky. Teď bude mít i ona někoho, komu bude moci rozkazovat. A navíc... Ten kluk v sobě ještě pár let bude mít lákavé lidské teplo. Obvykle neměla dost trpělivosti na to začínat si se smrtelnými muži, ale tohle bylo jiné. Ten kluk je Probuzený. Vyrovná se jí silou i bystrostí smyslů. Až se najde vhodná příležitost...

Tok jejích myšlenek přerušily kroky.

„Krásné ráno, princezno,“ zabručel Vladimír. „Dobře, že jsi tady. Máme práci.“

„Jakou práci?“ zamračila se.

„Jedeme do Lešaku. Poctíme svou návštěvou místodržícího. Maledith už na nás čeká.“

„A Nikolaj?“

„Ten tu zůstane. Dá pozor na kluka.“

„Klidně zůstanu místo něho,“ navrhla.

Vladimír ji sjel opovržlivým pohledem.

„Užívat si můžeš, až se vrátíme. Teď tě potřebuju ve městě.“

Otráveně prskla.

„Opatrně, Anastázie,“ zavrčel.

Jeden varovný pohled docela stačil k tomu, aby ztichla a vyplašeně se přikrčila. Převalila se přes ni vlna licoměrné poníženosti. *Nezlob se na mě, Vladimíre, já tě nechtěla rozzlobit. Prosím, neublížuj mi...* Vztek, který klokotal hluboko pod povrchem, byl o to horší, že mu nemohla dát volný průchod. Vladimír byl vůdce smečky a ona ta, která poslouchala. Která vždycky poslechne. Takový byl řád světa.

Vyšel ze strže a ona ho následovala. Kolem bot se jim válela mlha. Maledith na ně skutečně čekala na kraji lesa, tmavé oči upřené do prázdna. Dnešní noc vibrovala magií, to cítila i Anastázie – kdoví, co to muselo udělat s čarodějkou.

„Dobré ráno,“ pousmála se, když spatřila Anastázii. O Vladimira ani nezavadila pohledem. Jejich včerejší hádka měla zřejmě hořkou dohru.

Když vyšli z lesa, v bledém ranním světle se před nimi jako živoucí mapa rozvinulo údolí. Kraj zakousnutý do masivu Ztracených hor byl jedním z okrajových výběžků císařství, nicotný plivanec civilizace uprostřed divokých lesů, ve kterých císařské právo i Písmo a jeho přísní, asketičtí šířitelé znamenali méně než nic. O to pevnější rukou však vládli mezi lidmi. Lešacké údolí bylo poseto kaplemi, božími muky i kříži podél cest a jeho obyvatelé každý večer uléhali ke spánku se zbožným strachem v srdci.

Jen tu a tam se pod vrstvami císařského drilu a církevní rigidity zablýskly rozbité střípky starého světa – toho, ve kterém stále vládla tma a tvorové z bájí a legend. Jako mořské útesy se z mlhy zapomnění vynořovaly pozůstatky života, který se tu vedl předtím, než přišlo císařství se svými vojsky, administrativou, daněmi a Pánem, který jako jediný má právo na pravdu. A stejně jako o ony útesy se o ně člověk mohl ošklivě poranit, když nedával pozor. Starý svět měl sílu, dokonce i teď, když už ho dávno rozežral zub času.

Anastázie patřila na tu druhou, rubovou, stranu světa, a proto dobře cítila, co se ukrývá pod povrchem. Vnímala zádumčivost zdejší krajiny i stále živé, tepající srdce ukryté hluboko pod zdánlivě krotkou slupkou.

Pořád má sílu, pomyslela si. Přesně tak, jak to má být. Přesně tak, jak to potřebuju...

Cesta do Lešaku ji probudila, vrátila jí pocit neklidného vzrušení, který cítila včera v noci. To bylo dobré. Zlehka pohladila ostří sekery zavěšené u pasu. Už brzy ho smočí v krvi. Na tváři se jí při tom pomyslení mihl úsměv.

Konečně.

Jak měsíc bledl a ztrácel jas, i Christiana začaly opouštět síly. Schoval se do nejhlubšího stínu jeskyně, divoký tvor zahnaný do kouta, a bojoval se silícími návaly slabosti. Celý svět se s ním točil. Všechno bylo špatně. Dokonce tak špatně, že když přišel Nikolaj a s nonšalantně nataženými nohama se posadil vedle něj, nepokusil se ho odehnat.

„Je ti mizerně, chlapče? To přejde. Až to bude tvůj padesátý západ měsíce, už to ani nepoznáš.“

Neřekl východ slunce a Christian chápal. Noc byla čas pro život. Noc byla den. A den byl... Nevěděl ještě, co přesně je teď den, ale byl si ztraceně jistý, že se mu to nebude líbit.

„Jen klid.“

Nikolaj mu položil ruku na rameno v důvěrně lidském gestu.

Christian se neklidně ošil.

„Chci tmu,“ zavrčel.

„To my všichni. Jenže váš Bůh jednou pravil ‚budiž světlo‘, a nikoho už nenaučil, jak zhasnout.“

„Nezajímá mě žádný Bůh. Je mi špatně,“ prskl. Malá část jeho já – ta, která stále byla člověkem –, se zachvěla při takovém rouhání.

„Potkal jsem už plno bohů,“ pokračoval Nikolaj nevzrušeně. „Ně- které osobněji, než by se mi bylo zamlouvalo. Ale ten váš mě nikdy nepřestane udivovat. Káže světlo a přitom je to bůh strachu.“

„Moc mluvíš.“

„A ty ses špatně vyspal, chlapče,“ uchechl se Nikolaj. „Ale možná je dobře, že jsi protivný na mě. Já to snesu. Vladimír už by ti dávno zpřelámal ruce.“

Pouhý zvuk toho jména zvedl v Christianovi vlnu hněvu, která se prodrala ven v podobě chraptivého vrčení. Na denním světle znělo ještě hloupěji než v noci.

„Na tvém místě bych si myslel to samé,“ zašklebil se Nikolaj. „U všech bohů, jak já jsem rád, že nejsem na tvém místě.“ Chvíli si Christiana zkoumavě prohlížel. „Podívej, chlapče. Nejsi první mládě, které mi přišlo pod ruce. Vím, že máš plno otázek. Až se ti tři vrátí, už nedostaneš šanci je vyslovit. Tak se ptej.“

„Proč je mi tak špatně?“

„Teď patříš na tu druhou stranu světa a světlo ti bere sílu. Příliš odhaluje, kdo ve skutečnosti jsi. Tma chrání. Skrývá.“

„Proč to s tebou nic nedělá?“

„Až ti bude tolik co mně, chlapče, dokážeš vyjít v pravé poledne doprostřed pole a plivnout slunci do tváře,“ zachechtal se Nikolaj.

„Ale na to si musíš ještě chvíli počkat.“

„Kolik... kolik je ti let?“ zamračil se Christian.

„Jsem o čtyři sta let starší než císařství. Počítáno na lidské roky to letos bude dvanáct set čtyřicet osm.“

Dvanáct století... Christian se pokusil představit si tak obrovské množství času a zatočila se mu hlava. *Jak je něco takového vůbec možné?*

„Vy... my nikdy nezestárneme?“

„Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který vzkřísil Spasitele, pak probudí k životu i vaše smrtelná těla.‘ Tak to řekl váš Bůh. Zemřeli jsme, ale kdosi nás vzkřísil. A z toho druhého života už ke smrti nevede žádná cesta.“ Nikolaj vypadal zamyšleně. „Jak jsi starý, chlapče?“

„Na jaře mi bude jednadvacet. Vlastně... Bylo by mi.“

„Mně bylo přes padesát. Myslel jsem, že vím o světě všechno. Když jsem se probudil... Na začátku jsem neměl ani tušení, co se ze mě stalo. Bloudil jsem světem a vraždil, když mě něco rozčílilo, když jsem měl strach nebo když mi to přikázala noc. Často přemýšlím, jaké by to bylo, kdyby mě tehdy někdo starší přimáchl ke zdi a vysvětlil mi, že i tenhle život má svá pravidla. Že si nemůžu dělat, co chci, a že každý čin se mi jednou vrátí... Svým způsobem máš štěstí, Christiane. Je příšerné být jediný nesmrtelný ve smrtelném světě.“

„Takže jsi byl první?“

„Ano. Jako druhá se probudila Maledith. I ona prvních pár set let strávila sama. Vladimír byl třetí. Našel jsem ho, když byl starý sotva pár měsíců, a postaral jsem se mu o pořádné vychování.“ Zasmál se nějaké dávné vzpomínce. „Vladimír byl tvrdý oříšek.“

„A Anastázie?“

„Princezna je výsledkem společného úsilí nás všech. Jen bohové vědí, jestli se nám povedlo vtlouct jí do hlavy aspoň špetku rozumu...“

„A teď já.“

„A teď ty. Budeš to mít těžké. Vladimír jen tak nezapomene, že ses odvážil mu odporovat. A Mal taky cosi přelétlo přes nos.“

„Nemám kolem sebe žádné zlé duchy.“

„Nepředbíhej událostem, chlapče. Ona je čarodějka. Ty jsi byl ještě nedávno studená mrtvola. Je dost dobře možné, že o tom ví víc.“

Christian zaváhal.

„Co tady vlastně děláte? Mám na mysli... Proč jste v Lešaku? Přišli jste z hor? Přišli jste... sloužit dáblu?“

„Ne. I když kněží by si to rádi mysleli. Všichni démoni přece přicházejí z divočiny, ne? A přitom jsme k vám přišli z Raveny, blaženého města těšícího se přízni pravého a jediného Pána.“ Ušklíbl se. „Přišli jsme sem z pověření ravenského biskupa. Máme tu vyřešit jistý... delikátní problém. Dají-li duchové dobří i zlí, za pár dní odsud zmizíme.“

„A co já?“

„Ty půjdeš s námi, Christiane.“

„Co když odmítnu?“

„Nemáš na výběr.“

„Mám ve Starém Kříži matku,“ namítl. *A Marii. Především Marii.*
„Musí vědět, že jsem naživu.“

„Jenže ty nejsi naživu, chlapče. Copak jsi neposlouchal? Už nepatříš do lidského světa. Ukaž se jim, a oni utečou, nebo tě budou považovat za přízrak.“

„Marie by nikdy...“ Zarazil se. Příliš pozdě.

„Ta tvoje Marie tě viděla ležet v rakvi. Pro ni jsi mrtvý. Už navždy. Na tom nic nezměníš. Tak nám všem ušetři trápení a zapomněň na ně.“

Než dorazili na místo, váhavý úsvit se přehoupl v opravdové svítání. Bledý sluneční kotouč vrhal na svět pochmurně mdlé světlo a odhaloval upachtěnou nahotu lešackého údolí. Anastázie uvažovala, jaké to asi je tady žít – připoutaná k půdě a chrámu, chycená v kleci z pověr, bludů a neukojitelné potřeby nasytit prázdný žaludek. Každý den, každý rok, od narození do smrti.

Ta představa v ní vyvolávala zhnusení.

Pach kouře a hnoje přicházející z Lešaku ucítili mnohem dřív, než se před nimi vyloupily první obrysy města. Tři Probuzení pocházeli z různých míst a časů a žili dost dlouho na to, aby viděli přicházet a odcházet celá impéria. Dobře věděli, jak pomíjivé je veškeré lidské konání. Dnes se lešacké hradby tyčí do úctyhodné výšky a zvon v chrámu jasným hlasem volá k ranní mši. Za sto let nezbude nic než plevelem zarostlá hromada kamení a nikdo si nevzpomene ani na jméno tohoto místa.

A přesto bylo v pohledu na město cosi jímavého.

Přivítalo je hlukem a zápachem desítek lidských i zvířecích těl, pobývajících příliš dlouho pospolu za zavřenými hradbami. Procházeli úzkými, špinavými uličkami a Anastázii znovu probleskla hlavou ta absurdní myšlenka – *kdy si jsem byla jako oni*.

A pak, dřív, než se stačila vzpamatovat, stanuli na náměstí, tváří v tvář chrámu. Bití zvonu se jí bolestivě zarylo do uší a dokořán otevřené dveře připomínaly zubatou tlamu netvora. Docela proti své vůli se zahleděla do útrob budovy. Cítla, jak se jí sevřel žaludek.

Čas Probuzených plynul jinak než čas smrtelníků a většina kultů je nechávala zcela chladnými. Bohové přicházeli a odcházeli se stejnou pravidelností jako jejich uctívající, aniž by zanechali na tváři světa jakoukoliv hmatatelnější stopu. Jen s touhle císařskou vírou to bylo jiné. Nebezpečnější. Černí kněží měli skutečnou moc a dobře to věděli. A jestliže moc Probuzených pramenila z noci, ze stínů